

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΞΕΪ ΔΟΥΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΛΟΥ

ΗΝ ιστορία αυτή μου τη διηγήθηκαν ένας γέρος πατέρας και μία χαροκαμένη χήρα, στός Άλλεις. Είχε η ιστορία του θανάτου του άγαπημένου του :

— Ένα βράδυ, άρχισε ο γέρος, ο Φραγκίσκος μου γούρισε από το Σπέργγεν, όπου είχε πάει μαζί με κάτι ιαξεδιώτες, κρατώντας τυλιγμένο στα χέρια του ένα μικρό-μικρό σκυλλάκι, που το είχε βρει πεταμένο, κάπου εκεί στο Σπέργγεν. Το κακόμορο ήταν μισοπεθαμένο από το κρύο, το ζεστάναμε, το

φτιάσαμε σε μία γωνιά μία μικρή φωλιάσα από κορβέλλα, το δώσαμε γάλα να πιη.

Την άλλη μέρα, πολύ πρωί, κάτι άκούσθηκε, σαν χτύπος και σα γρασιούσια, στην έξοπαρά μας. Η Μαριάννα πήγε ν' άνοιξη και τότε είδε μία μεγαλόσωμη σκύλλα να ορμά μέσα, να ορραίνεται για μία στιγμή και να τρέχει έπειτα προς τη γωνιά, όπου είχαμε φτιάξει τη φωλιάσα του σκυλλίου, που μάς είχε φέρη από βραδύς ο Φραγκίσκος. Κάθισε τότε κοντά στο σκυλλάκι κι' άρχισε να το βυζαίνει.

Ήταν η μητέρα του. Όδηγημένη από το ένστικτό της, είχε κάνει μέσα από το βουνό τον ίδιο δρόμο πουχε κάνει και ο Φραγκίσκος. Όταν το βύζαγμα τελείωσε, η σκύλλα βγήκε ήσυχα έξω και ξαναπήρε το δρόμο του Σπέργγεν. Προς το βράδυ ξαναγούρισε, για να ξάνη την ίδια δουλειά και έπειτα ξαναγύρισε και πάλι και την επομένη, όταν άνοιξαμε την πόρτα, τη βρήκαμε ξανά στο κατώφλι να περιμένει.

Έξη δολώληρες βδομάδες η σκύλλα έπαυσε δύο φορές την ημέρα τον ίδιο δρόμο, δηλαδή κάπου είκοσι τέσσαρες λήγες. Κι' αυτό, όπως μάθαμε, γιατί ο κύριός της είχε κρατήσει ένα της κουταβάκι στο Σπέργγεν και ήθελε να τα βυζαίνει και τα δύο. Η φτωχή μητέρα μοίραζε έτσι τόγάλα της στα δύο της μικρά. Έπειτα η σκύλλα άρχισε νάρχεται κάθε δύο μέρες μονάχα, γιατί ο Πιστός—έτσι το είπαμε το σκυλλάκι μας—μπορούσε πειά να τρώη μόνος του την τροφή του. Στο τέλος δεν την βλέπαμε πειά, παρά κατά όσαία μονάχα διαστήματα, όταν μία μακρυνή γνωστή που έχοτανε κάπου-κάπου να μάς επισκέπτεται...

Ο Φραγκίσκος ήταν σπουδαίος κυνηγός. Ήταν σπάνιο πράγμα να ξεφυγή μια σφαίρα από την καρμπίνα του, που βλέπατε εκεί διά κορμαίο ένη, κάθω από το τζάκι. Κάθε τόσο κατέβαινε απ' το βουνό με άρθωνο κυνήγι, το οποίο το πουλούσαμε και το οποίο μάς έδινε κάπου εκατό λουτζία το χρόνο. Θά προτιμούσαμε, ο Φραγκίσκος μάς να κερδίξη το μισό μονάχα με ένα άλλο επάγγελα, μά ο Φραγκίσκος κυνηγούσε περισσότερο για να κυνηγή, παρά για να κερδίξη χρήματα, απ' το κυνήγι, που του είχε γίνη πάθος...

Μιά μέρα κάποιος Έγγλέζος πέρασε από το σπίτι μας. Ο Φραγκίσκος είχε σκοτώσει σποβραδύς ένα έπεροχο γύπα των Άλπειν, μεγάλο κάπου έξη ποδάρια. Ο Έγγλέζος ρώτησε αν μπορούσε να έχη έναν τέτοιο ζωντανο. Ο Φραγκίσκος του άποκρίθηκε ότι αυτό μπορούσε να γίνη μονάχα έπειτα από κανένα μήνα, όταν οι γυψές θά είχαν μικρά στις φωλιές τους. Ο Φραγκίσκος παράγγειλε τότε στον γιού μου δύο μικρούς γυψές ζωντανούς, έδωσε μία προκαταβολή στο Φραγκίσκο και τη σύστασε ένας έμπορος στη Γενεύη, ο όποιος, όταν ο Φραγκίσκοσ θά του πήγαινε την παραγγελία θά του πλήρωσε το ύπολοιπο ποσό.

Ο μήνας πέρασε και έγω με τη Μαριάννα τον είχαμε ξεχάση τον Έγγλέζο, όταν ο Φραγκίσκοσ, γυρίζοντας μία μέρα απ' το βουνό, μάς είπε :

— Ξέρετε, βρήκα μία φωλιά !

Δέν ξέρω, γιατί, ανατριχιάσαμε και οι δύο μάς όταν τ' άκούσαμε αυτό :

— Έπειτα από τρεις μέρες, ο Φραγκίσκοσ βγήκε έξω, όπως πάντα, με την καρμπίνα του. Το βράδυ δεν φάνηκε. Μά αυτό δεν μάς άνησούησε καθόλου, γιατί συχνά συνέβαινε στο Φραγκίσκο να διανυκτερεύη στο βουνό...

Σ' αυτό το σημείο η Μαριάννα, η χαροκαμένη χήρα του Φραγκίσκου, διέκοψε το γέρο.

— Συγγώρησέ με, πατέρα, είπα. Μά κάθε φορά που ο Φραγκίσκοσ άργούσε νάρθη στο σπίτι, έγω άνησούουα τρομερά και εκείνο το βράδυ άνησούηχα πολύ περισσότερο. Θυμάσαι πώς συ έλειπε

έκείνο το βράδυ, στο Τσούζ. Έγω ήμουνα μόνη στο σπίτι και δεν είχα κανέναν να μου δώση θάρρος, γιατί και ο Πιστός ήταν μαζί με το Φραγκίσκο, στο βουνό.

Και η Μαριάννα εξακολούθησε :

— Είχε χιονίστη εκείνη τη μέρα και ο άνεμος ήταν ψυχρός. Καθόμουνα και κύταξα τις φλόγες που άνάδεναν στο τζάκι. Ανατριχιάσα κάθε στιγμή, φοβόμουνα και ούτ' έγω ήξερα γιατί. Τα ζώα ήταν άνησυχα στο σταύλο και έμοιγούησαν θλιβερά, σάμως να μυρίζονταν κάποιο τριγύριζε απέξω. Σηκώθηκα και έπεσα στα γόνατα έμπρός στον Έστασιωμένο. Μόλις είχα άρχιση την προσευχή μου και άκουσα από μακριά το ούρλιαχτό ενός σκυλλίου. Άνατριχιάσα. Μά σε μία στιγμή άκουσα ένα δεύτερο ούρλιαχτό και πετάχτηκα επάνω. Είχα άναγνώριση τη φωνή του Πιστού...

— Έτρεξα στην πόρτα με το κλειδί στο χέρι. Μά δεν τούμουσα ν' άνοιξω. Στεκόμουνα παγωμένη, όταν μία δυνατή πνοή ανέμου άνοιξε διάπλατο το παράθυρο και έβρισε το κερί. Έκανα ένα βήμα για να κλείσω το παράθυρο και να ξαναβάλω το κερί. Μά την ίδια στιγμή ένα τρίτο ούρλιαχτο άκούσθηκε πίσω από την πόρτα. Έτρεξα τότε και άνοιξα. Ήταν ο Πιστός δολοφόνητος. Πήδησε κοντά μου όπως συνήθιζε. Μά αντί ν' άρχιση να με γαϊδύνει με άρπαξέ απ' το φρέσμιό μου και άρχισε να με τραβά Κατάλαβα τότε πώς ο Φραγκίσκοσ διέτρεχε κίνδυνο και ξαναβρήκα όλες μου τις δυνάμεις. Όρμησα έξω. Ο Πιστός έβράζει μπροστά μου και τον άκούσθησα ξοπίσω...

Μιά δολώληρη ώρα έτρεχα μέσα στα χιόνια, στους πάγους, στους βράχους. Περούουσα παντού όπου περνούσε και ο Πιστός. Μή μ' έρωταίτε τώρα το πώς. Έξακολούθησα να τρέχω, να τρέχω. Ήθελα πολύ να φωνάξω το όνομα του Φραγκίσκο, να του δώσω να καταλάβη, όπου κι' αν βρισκότανε, πως έτρεχα για να τον βοηθήσω, μά δεν μπορούσα, δεν τολμούσα να το κάνω. Και έτρεχα, έτρεχα δολέουα...

Στο τέλος, πάντα με τον Πιστό μπροστά μου, έφτασα στο χελίος ενός βαράθρου, άπάνω από το όποιο σχημάιτε κύκλους πετώντας ένας γύπας... Διέκρινα τότε κάτι στο βάθος του βαράθρου, σαν νίταν ένας άνθρωπος έαπλωμένος. Άφησα άμέσως τον εαυτό μου να καταρκαλιούση στην κατηφόρα & και σε λίγο έπεσα πάνω στο πτώμα του Φραγκίσκοου...

Ήταν νεκρός... Δέν ήξεουδα να μάθω το πώς είχε σκοτωθή. Έσκηνα απ' επάνω του, μη μπορώντας ούτε να κλάψω.

Δέν ξέρω πόση ώρα έμεινα έτσι. Τέλος σηκώσα το κεφάλι μου και κύταξα γύρω μου.

Άπλά στο Φραγκίσκο ήταν η θηλυκιά γύπα, στραγγαλισμένη. Πόό πάνω, σε μία ροχμή του βράχου, ήταν ένα μικρό της, ζωντανό άκόμα μά άκίνητο και απ' επάνω ο άρσενικός γύπας διέκρινε κύκλους πετώντας και βγάζοντας από όρα σε όρα έναν παραπονημένο κραγιμό. Έσο για τον Πιστό, αυτός μισοπεθαμένος από την κούραση, είχε καθήση δίπλα στο πτώμα του κυριού του και έλυφρε το κεφάλι του, που ήταν γεμάτο αίματα...

Η νεαρή χοιριάσσα των Άλπειν σταμάτησε λίγο και έπειτα έσπρόθησε :

— Κατάλαβαινε τη γύπα που εκείνος είχε άρπάξη απ' τη φωλιά το μικρό τους, και τον άνάγκασαν να τ' άφηση από τα χέρια του. Η θηλυκιά είχε πέση έθισαν τον. Ο Φραγκίσκοσ έπεσε παλεύοντας μαζί της και άρχισε να καταρκαλιούσε στο βάραθρο. Όταν έφτασαν στο βάθος του βαράθρου, ο Φραγκίσκοσ την είχε στραγγαλίση, μά κι' αυτός πειά ήταν νεκρός.

Η Μαριάννα τελείωσε τη διήγησή της. Ο γέρος κουνούσε το κεφάλι του, με τα μάτια χαροφωμένα χάρου. Κατάλαβα πώς και οι δύο τους είχαν άνάγη να μείνουν μόνου και σηκώθηκα και τράβηξα με βαρεία βήματα έξω...

ΑΛΞΕΪ ΔΟΥΜΑΣ

Έτρεξα στην πόρτα με το κλειδί στο χέρι.

